

Овонедељни утисак формирао се као лавина. Јесте мало бесмислено помињати снег на ових неприродних 37 степени у хладу, али тешко је наћи боље поређење за онај сплет догађаја и одлука који су определили Томислава Николића, вођу радикала у отаџбини, да поднесе оставку.

Грудва, она иницијална, формирала се још током последњих избора и котрљала се низ стрму раван готово свакодневно. Сад ће се наћи пуно оних који ће тврдити да су овакав расплет предвидели, али рекао бих да смо од расплета далеко и да је ово што је обелодањено у суботу тек први чин.

Мени лично било је врло индикативно одбијање Александра Вучића да се, после губитка шанси да постане градоначелник Београда, упише на листу народних посланика у Скупштини Србије. Као да је осетио на ком терену ће се одиграти сукоб две политичке воље - Шешељеве и Николићеве. Неко други ишчитаће друге знаке расцепа, а било их је повише, о чему се однедавно шушкало подједнако гласно колико су гласно радикали демантовали да постоји сукоб.

Томислав Николић одавно има израз лица човека који трпи. Да то нису били гастритични болови показало се на крају ове недеље. Није било могућно возити партијски камион по кривудаим политичким богазама Србије тако што ће Николић притискати кочницу и гас, а Шешељ држати волан у рукама и та ситуација је морала да се разреши.

Велики су изгледи да се сада тај камион преврне у првој кривини. Ментални склоп радикалног руководства најсличнији је комунистичком обрасцу. Склони су, наиме, да признају само суд своје партије. То никако није због идеолошке сличности с онима који су ушли у читанке, већ најпре зато што су се у огромној већини остварили у оквиру партије, стекли друштвену промоцију, материјалну корист, изузели се од бледе свакидашњице и направили неке каријере. Отуда се јавио послушнички менталитет који је јавности приказиван као идеолошко и акционо јединство. Сви су мислили као један и кад нису ништа мислили.

Сад, напokon, имају избор. С бецом или на њему. Већ првог дана гласања по тачкама дневног реда ванредног заседања српског парламента биће извесније шта се догодило после Николићеве оставке. Ако се он једини појави без Шешеља на реверу, биће јасно да је партијска номенклатура стала иза хашког диктата и да је очување синекура и посланичких привилегија превагнуло. Они би једнодушно гласали за Николићево прихватање споразума с Европском унијом, само да је он победио у сукобу с одсутним шефом, као што ће, вероватно, у импресивном проценту сада гласати обрнуто, против споразума. Али, то је тек ћуприја и главна цена овог раскола, који сада можда јесте само персоналне природе, биће плаћена на изборном мосту. Може се с потпуном поузданошћу тврдити да је Српска радикална странка у последња два изборна циклуса, и кад је реч о председничким и парламентарним изборима, остварила своје врхунске резултате и да ће сваки наредни резултат бити гори од ових, све да Томислав Николић и не направи нову партију, па чак да се у друштву ништа не поправи набоље.

С беџом или на њему

Пише: Драгољуб Жарковић
понедељак, 08 септембар 2008 12:01

У томе лежи главна политичка последица сукоба унутар Српске радикалне странке. Они су хтели да одиграју историјску улогу и завршиће као епизодисти који су два пута били на домак циља, можда и зато што је кад год би Тома додао гас, Шешељ мотао волан удесно. Нису то, бре, Паја и Јаре, нити је ово телевизијска серија.

Блиц